

Sygn. akt VIII Ca 217/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Borowy (spr.)
Sędziowie:	SSO Włodzimierz Jasiński SSO Małgorzata Kończal
Protokolant:	st. sekr. sąd. Krystyna Sytniewska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. G. i J. G.**

przeciwko **A. P., R. P. i D. P.**

o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w Golubiu-Dobrzyniu

z dnia 12 marca 2013 r.

sygn. akt VI C 5/13

I. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 (drugim) i umarza postępowanie w stosunku do A. P. i D. P.;

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. oddala wniosek pełnomocnika pozwanych o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego z urzędu.

VIII Ca 217/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Brodnicy VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Golubiu – Dobrzyniu w sprawie z powództwa K. G. i J. G. przeciwko A. P., R. P., I. B. i D. P. o eksmisję i wydanie:

1. nakazał pozwanym A. P., R. P., D. P. opuszczenie, opróżnienie z rzeczy i wydanie powodom K. G. i J. G. lokalu mieszkalnego położonego w R. o powierzchni 00.13.00 ha, zabudowanej domem mieszkalnym i budynkami gospodarczymi.
2. ustalił prawo pozwanym A. P., D. P. do otrzymania lokalu socjalnego i nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.
3. ustalił brak uprawnienia pozwanego R. P. do otrzymania lokalu socjalnego.
4. zasądził od pozwanym A. P., R. P. D. P. solidarnie na rzecz powodów K. G., J. G. kwotę 424,00 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu
5. w pozostałym zakresie postępowanie umorzył,
6. zasądził ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Brodnicy) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. Z. kwotę 300,00 zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej z urzędu.
7. obciążył powodów K. G., J. G. częścią opłaty sądowej.

Sąd I instancji wskazał przy tym, że komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Golubiu-Dobrzyniu prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko R. P. w sprawie Km 789/08 o egzekucję należności pieniężnej na rzecz wierzyciela (...) SA w T.. Na wniosek wierzyciela postępowanie to zostało skierowane do nieruchomości tego dłużnika. Zgodnie z zapisem w księdze wieczystej Kw Nr (...) R. P. był właścicielem nieruchomości położonej w R.. Nieruchomość ta była przedmiotem licytacji w dniu 28 czerwca 2011 roku. W wyniku przetargu zostało udzielone przybicie, a po spełnieniu warunków licytacyjnych postanowieniem z dnia 22 lipca 2011 roku dokonane zostało przysądzenie własności przedmiotowej nieruchomości na rzecz J. G. i K. G. na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej. Jednocześnie w powyższym postanowieniu dłużnik R. P. został zobowiązany do wydania przedmiotowej nieruchomości nabywcom.

W nieruchomości poza dłużnikiem R. P. mieszkają i zaspokajają swoje potrzeby mieszkaniowe -jego rodzice pozwani A. i D. P..

W toku sprawy zmarły pozostałe pozwane zamieszkujące w nieruchomości na zasadzie członków rodziny - J. B. w dniu 5 stycznia 2012 roku i I. B. w dniu 7 stycznia 2013 roku.

Co do ustalonych okoliczności dotyczących nabycia przez powodów nieruchomości i bezpłatnego zamieszkiwania pozwanym na jej terenie nie było sporu. Bezsporne było również to, że wszyscy pozwani zamieszkiwali na terenie nieruchomości przed i w toku postępowania egzekucyjnego na zasadzie członków rodziny. Pozwani zaspokajają w ten sposób swoje potrzeby mieszkaniowe, jako że innego mieszkania nie posiadają. Fakt zajmowania nieruchomości przez pozwanym na potrzeby mieszkaniowe był znany nabywcom licytacyjnym.

Żaden z pozwanym nie uiszcza powodom odszkodowania za zajmowaną nieruchomość ani też nie zawierał z nim umów uprawniających do dalszego zajmowania nieruchomości.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 1046 §1 k.p.c. jeżeli dłużnik ma wydać nieruchomość lub statek albo opróżnić pomieszczenie, komornik sądu, w którego okręgu rzeczy te się znajdują, wezwie dłużnika do dobrowolnego wykonania tego obowiązku w wyznaczonym terminie, po którego bezskutecznym upływie dokona czynności potrzebnych do wprowadzenia wierzyciela w posiadanie. W myśl § 2 tego przepisu prowadząc egzekucję na podstawie tytułu nakazującego dłużnikowi opróżnienie lokalu lub pomieszczenia, komornik usunie z niego także osoby zajmujące lokal wraz z dłużnikiem, chyba że osoby te wykażą dokumentem, iż zajmowanie wynika z tytułu prawnego nie pochodzącego od dłużnika. W § 3 tego przepisu jest mowa, że przepisów § 2 oraz art. 791 § 1 nie stosuje się do opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika.

Powyższe unormowania zawarte w § 1 znajdują zatem zastosowanie sytuacji, gdy dłużnik - były właściciel lokalu sprzedanego w drodze licytacji - zamieszkuje w tym lokalu samodzielnie. Na gruncie przedmiotowej sprawy ma jednak miejsce sytuacja, gdy z dłużnikiem w lokalu zamieszkują inni domownicy, którym prawo własności do tego lokalu nie przysługiwało. O ile zasadą - ustanowioną w art. 1046 § 2 k.p.c. - jest to, że prowadząc egzekucję na podstawie tytułu nakazującego dłużnikowi opróżnienie lokalu lub pomieszczenia, komornik usunie z niego osoby zajmujące lokal wraz z dłużnikiem, to jednak treść § 3 tej regulacji stanowi, że zasada ta nie znajduje zastosowania w przypadku opróżnienia lokalu służącemu zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika.

Egzekucja zmierzająca do opróżnienia, opuszczenia i wydania lokalu służącemu zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych może być prowadzona przeciwko tym osobom, które zostały wymienione w tytule wykonawczym. W praktyce oznacza to, że nabywca musi wystąpić na drogę postępowania sądowego z powództwem o nakazanie opróżnienia, 'opuszczenia i wydania lokalu przeciw osobom zamieszkującym z byłym właścicielem. Postępowanie takie toczy się na zasadach ogólnych, gdyż osoby te o ile nie przysługiwało im prawo własności lokalu są lokatorami w rozumieniu ustawy z dnia 21.06.2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2001 r., Nr 71, poz. 733 ze zm.).

Rozpatrując więc to powództwo sąd był zobowiązany na podstawie art. 14 ust 3 wspomnianej ustawy - do zbadania z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania przez te osoby lokalu socjalnego i o orzeczeniu o takim uprawnieniu, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz szczególną sytuację materialną i rodzinną.

W aktualnym stanie prawnym sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego m.in. wobec małoletniego, niepełnosprawnego lub ubezwłasnowolnionego oraz osoby mającej nad taką osobą opiekę, osoby posiadającej status bezrobotnego czy też emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej na podstawie uchwały gminy.

W przedmiotowej sprawie przesłanki do otrzymania takiego lokalu spełnia pozwana D. P. jako osoba poszukująca pracy oraz A. P., gdyż wraz z żoną korzysta z pomocy społecznej. W przypadku eksmisji pozwani nie posiadają żadnego mieszkania ani majątku i nie są w stanie sami zaspokoić swoich potrzeb mieszkaniowych. Natomiast R. P. pracuje i ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe zamieszkując w T. u swojej dziewczyny,

Zwrócić należy uwagę, że treść; art., 14 ust 7 ustawy j.w. stanowi, że regulacji, w której wyliczono osoby, wobec których sąd nie może orzec o braku uprawnienia do lokalu socjalnego, nie stosuje się do osób, które utraciły tytuł prawny do lokalu niewchodzącego w skład publicznego zasobu mieszkaniowego, z wyjątkiem osób, które były uprawnione do używania lokalu na podstawie stosunku prawnego nawiązanego ze spółdzielnią mieszkaniową albo z towarzystwem budownictwa społecznego. Oznacza to jednak tylko tyle, że ochrona tam przewidziana przestaje mieć charakter absolutny, a staje się fakultatywna. Skoro bowiem -jak wynika z art. 24 cytowanej ustawy - sąd może przyznać lokal socjalny nawet osobie, która samowolnie zajmuje lokal (konsekwencją czego jest zasadniczo brak uprawnienia do lokalu socjalnego), w sytuacji gdy jest to szczególnie usprawiedliwione w świetle współżycia społecznego, to tym bardziej może taki lokal przyznać domownikowi właściciela.

Podkreślić należy, że o ile pomieszczenie tymczasowe może zostać wskazane przez samego właściciela, o tyle lokal socjalny może wskazać wyłącznie gmina. Tym samym wierzyciel jest de facto pozbawiony możliwości przyspieszenia wykonania eksmisji przez znalezienie innego lokalu, w którym osoby zajmujące jego lokal , mogłyby zaspokoić potrzeby mieszkaniowe.

Wniosek taki wypływa z treści uchwały SN z 11.09.1997 r., IIICZP 38/97, w której wyrażono pogląd, że zaoferowanie w toku egzekucji przez wierzyciela lokalu socjalnego w miejsce lokalu, który zgodnie z tytułem wykonawczym powinien mu być wydany przez dłużnika, nie jest spełnieniem obowiązku zapewnienia lokalu socjalnego, do jakiego został on uprawniony w wyroku nakazującym eksmisję.

Zgodnie natomiast z treścią art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która faktycznie włada jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Samo uzyskanie przez nabywców przedmiotowej nieruchomości prawomocnego postanowienia o przysądzeniu własności nie stanowi jeszcze gwarancji jego szybkiego objęcia w posiadanie. Do tego bowiem niezbędne jest przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego, którego celem jest doprowadzenie do opróżnienia, opuszczenia i wydania nieruchomości przez dotychczasowego właściciela i mieszkających z nim domowników. To z kolei możliwe będzie po przydzieleniu pozwanym D. i A. P. lokalu socjalnego.

O kosztach orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. rozdzielając je pomiędzy stronami stosownie do wyniku rozstrzygnięcia w sprawie.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli powodowie zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie pkt. 1 i 2 oraz zarzucając

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 14 ust. 1. w zw. z art. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminnym i o zmianie Kodeksu cywilnego poprzez jego niewłaściwą wykładnię i zastosowanie w przedmiotowej sprawie, co skutkowało orzeczeniem o prawie pozwanych A. P. i D. P. do otrzymania lokalu socjalnego i wstrzymaniem wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, pomimo braku okoliczności uzasadniających zastosowanie wskazanego przepisu,

2. naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 325 kpc poprzez nieprecyzyjne określenie przedmiotu sporu, co czyni niemożliwym wykonanie wyroku Sądu w drodze postępowania egzekucyjnego.

Z uwagi na powyższe powodowie wnieśli o:

1. zmianę wyroku w zakresie pkt 2 poprzez orzeczenie o braku prawa pozwanych A. P. i D. P. do otrzymania lokalu socjalnego,

2. zmianę wyroku w zakresie pkt 1 poprzez właściwe określenie nieruchomości z której dokonana ma być eksmisja w ten sposób, że nakazanie pozwanym A. P., R. P., D. P. opuszczenie, opróżnienie z rzeczy i wydanie powodom K. G. i J. G. nieruchomości o pow. 00.13.00 ha, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy Brodnicy IX Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w G. prowadzi księgę wieczystą nr (...), w tym posadowionego na nieruchomości budynku mieszkalnego, wolnostojącego, parterowego, nie podpiwniczzonego, o dachu dwuspadowym, krytym eternitem o pow. użytkowej 82 m⁽²⁾ i budynku gospodarczego wolnostojącego o pow. użytkowej 42 m⁽²⁾;

ewentualnie:

3. przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwani wnieśli o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

SĄD OKRĘGOWY zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie jest uzasadniona.

W sprawie niniejszej bezsporne jest, że postanowieniem z dnia 22 lipca 2011 r. Sąd Rejonowy w Golubiu – Dobrzyniu dokonał przysądzenia własności nieruchomości położonej w R. o powierzchni 00.13.00 ha, oznaczonej na wypisie z rejestru gruntów jako działka nr (...) zabudowanej budynkiem mieszkalnym wolnostojącym, parterowym nie podpiwniczonym, o dachu dwuspadowym, krytym eternitem o powierzchni użytkowej 82 m² oraz budynkiem

gospodarczym wolnostojącym o powierzchni użytkowej 42 m², dla której Sąd Rejonowy w Golubiu – Dobrzyniu Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), będącej przedmiotem przetargu w dniu 28 czerwca 2011 r., - na rzecz nabywców J. G. i K. G. na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej – za cenę nabycia 71.333,33 zł oraz zobowiązał dłużnika R. P. do wydania nieruchomości nabywcom J. G. i K. G..

Postanowienie powyższe uprawomocniło się w dniu 5.08.2011 r.

Powodowie wystąpili do Sądu z żądaniem opróżnienia i wydania lokalu w dniu 18.10.2011 r. Pozew został wniesiony m.in. przeciwko byłemu właścicielowi nieruchomości oraz wspólnie z nim zamieszkującym rodzicom.

Do dnia 15.11.2011 r. obowiązywał § 3 art. 1046 kpc, z którego wynikało, że przepisów § 2 art. 791 § 1 nie stosuje się do opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika.

Tym samym komornik prowadząc egzekucję na podstawie tytułu nakazującego dłużnikowi opróżnienie lokalu lub pomieszczenia nie mógł usunąć z niego także osób zajmujących lokal wraz z dłużnikiem, oraz prowadzić egzekucji przeciwko każdemu, kto tymi rzeczami włada.

Sytuacja uległa zmianie poczynając od 16.11.2011 r. W oparciu o przepisy ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U Nr 224 poz. 1342) uchylone zostały § 2 i 3 art. 1046 kpc. Ustawa powyższa nie zawierała przepisów przejściowych, stąd też winna znaleźć zastosowanie do wszystkich postępowań będących w toku.

W konsekwencji tytuł wykonawczy zobowiązujący do wydania nieruchomości indywidualnie oznaczonych, nieruchomości, statku albo do opróżnienia pomieszczenia upoważnia do prowadzenia egzekucji nie tylko przeciwko dłużnikowi, lecz przeciwko każdemu, kto tymi rzeczami włada.

Kolejna, istota z punktu widzenia niniejszej sprawy, zmiana przepisów Kodeksu postępowania cywilnego miała miejsce 3 maja 2012 r. i została dokonana ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 233 poz. 1381).

Zmianie uległ m.in. art. 999 kpc zgodnie z treścią którego prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności przenosi własność na nabywcę i jest tytułem do ujawnienia na rzecz nabywcy prawa własności w katastrze nieruchomości oraz przez wpis w księdze wieczystej lub przez złożenie dokumentu do zbioru dokumentów. Prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności jest tytułem wykonawczym do wprowadzenia nabywcy w posiadanie nieruchomości opróżnienia znajdujących się na tej nieruchomości pomieszczeń bez potrzeby nadania mu klauzuli wykonalności. Przepis art. 791 stosuje się odpowiednio.

Zmianie uległ także art. 791 kpc.

W aktualnym stanie prawnym w myśl art. 791 § 1 kpc tytuł wykonawczy zobowiązujący do wydania nieruchomości, statku lub do opróżnienia pomieszczenia upoważnia do prowadzenia egzekucji także przeciwko każdemu, kto uzyskał władanie nad tym przedmiotem po wszczęciu postępowania, w którym wydano tytuł egzekucyjny.

Zgodnie z art. 791 § 2 kpc tytuł wykonawczy zobowiązujący do wydania nieruchomości statku lub do opróżnienia pomieszczenia upoważnia do przeprowadzenia egzekucji nie tylko przeciw dłużnikowi, lecz także przeciwko domownikom, krewnym i innym osobom reprezentującym jego prawa.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy z dnia 16 września 2011 r. jej przepisy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie z zastrzeżeniem ust 2-7.

W ocenie Sądu Okręgowego w realiach niniejszej sprawy oznacza to, że do postępowania egzekucyjnego o opróżnienie i wydanie lokalu będą miały zastosowanie przepisy art. 999, 791 i 1046 kpc w brzmieniu obowiązującym od dnia 3.05.2012 r. Z akt sprawy nie wynika przy tym aby wierzyciele wystąpili z tego rodzaju wnioskiem. Niezależnie od

powyższego stwierdzić należy, że już po zmianie dokonanej ustawą z 31 sierpnia 2012 r. nie było podstaw aby w stosunku do domowników dłużnika prowadzić odrębne postępowanie o wydanie i opróżnienie lokalu. Prawomocne postanowienie o przysądzeniu stanowiło bowiem już wcześniej tytuł do wprowadzenia w posiadanie. W ocenie Sądu Okręgowego zwrot w prowadzenie w posiadanie nieruchomości był tożsamy ze zwrotem „wydanie nieruchomości” i przez to obejmował również opróżnienie pomieszczeń znajdujących się na nieruchomości.

Oznacza to w konsekwencji, że jeżeli prawomocne postanowienie o przysądzeniu zaopatrzone w klauzulę wykonalności uprawniało do prowadzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 1046 kpc w stosunku do dłużnika, a od 16 listopada 2011 r. także wobec osób władających nieruchomością, nie było podstaw do skutecznego wystąpienia z powództwem o opróżnienie lokalu w stosunku do dłużnika już w dacie wytoczenia powództwa a wobec jego domowników poczynając od 16.11.2011 r.

Mamy bowiem w takiej sytuacji do czynienia z tożsamością stron – nabywcy licytacyjni i dłużnik oraz jego domownicy oraz tożsamością żądania opróżnienie i wydanie lokalu.

Odrzucenie pozwu oznacza odmowę udzielenia sądowej ochrony prawnej zawartego w pozwie roszczenia powoda bez zająć merytorycznego stanowiska co do zasadności (bezzasadności) tego roszczenia w świetle prawa materialnego.

Sąd obowiązany jest badać istnienie (nieistnienie) okoliczności wymienionych w art. 199 w zasadzie z urzędu, w każdym stanie sprawy (art. 202 zdanie drugie). Sąd odrzuci pozew tylko wtedy, jeżeli brak przesłanki procesowej jest pierwotny, tj. istniał już od chwili wytoczenia powództwa.

Jeżeli natomiast brak zaistniał dopiero po dacie wytoczenia powództwa, a więc brak jest następczy, sąd zobligowany jest do zawieszenia postępowania albo do jego umorzenia.

Oznacza to, że w stosunku do dłużnika pozew powinien podlegać odrzuceniu już od daty wytoczenia powództwa a w stosunku do jego rodziców od 16.11.2011 r. postępowanie winno być umorzone.

Zgodnie z art. 386 § 3 kpc jeżeli pozew ulega odrzuceniu albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, sąd drugiej instancji uchyla wyrok oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie.

W myśl art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Nieważność zachodzi przy tym m.in. w sytuacji opisanej w art. 379 pkt. 3 kpc a więc jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczy się sprawa wcześniej wszczęta albo jeżeli sprawa taka została już prawomocnie osądzona.

Powodowie zaskarżyli wyrok częściowo w punkcie 1 oraz w punkcie 2 w całości.

W tej części w której wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron stał się prawomocny i nie może podlegać uchyleniu czy zmianie.

Co do punktu 2 wyroku stwierdzić należy, że zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tj. Dz. U. z 2005 Nr 31 poz. 266 ze zm.) w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu Sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania socjalnego bądź braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy.

Skoro obowiązkiem sądu jest wydanie orzeczenia w zakresie wyżej podanym stwierdzić należy, że jest to integralna część żądania a w konsekwencji w stosunku A. P. i D. P. postępowanie winno zostać umorzone zgodnie z dyspozycją art. 355 § 1 kpc.

Punkt 1 wyroku, w części nakazującej pozwanym opuszczenie, opróżnienie z rzeczy i wydanie powodom lokalu mieszkalnego jest prawomocny. Żądanie zawarte w apelacji dotyczące dokładnego oznaczenia nieruchomości stanowi w istocie rzeczy wnioski o sprostowanie orzeczenia. Nie ulega wątpliwości, że w pozwie powodowie oznaczyli

dokładnie nieruchomości. Nie uczynił tego natomiast Sąd w punkcie 1 wyroku. Gdyby Sąd prostował orzeczenie poprzez dokładne oznaczenie nieruchomości nie doprowadziłoby to do odmiennego rozstrzygnięcia a tym samym tożsamy byłby przedmiot rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu Okręgowego niewątpliwie Sąd Rejonowy winien dokładnie oznaczyć w punkcie 1 wyroku nieruchomość czego nie uczynił. Biorąc jednakże pod uwagę fakt, że pozew powinien podlegać odrzuceniu w stosunku do dłużnika, a wobec jego rodziców postępowanie powinno być umorzone nie ma uzasadnionych przyczyn do prostowania orzeczenia.

W konsekwencji w tej części apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

W imieniu pozwanych występował pełnomocnik z urzędu. Zgodnie z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U 2013 poz. 461) wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części. Zarówno w odpowiedzi na apelację jak i podczas rozprawy w dniu 12.06.2013 r. oświadczenie takie nie zostało złożone.

Sformułowanie § 20 rozporządzenia z dnia 28 września 2012 r. nie pozostawia wątpliwości, że oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części, powinno być wyraźnie sformułowane we wniosku adwokata o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej stronie postępowania z urzędu (tak SN w postanowieniu z dnia 23.02.2012 r. VCZ 133/11, LEX nr 1215161). Brak takiego oświadczenia wywołuje skutki materialno-prawne, polegające na utracie prawa do wynagrodzenia (tak też SN w postanowieniu z dnia 9 września 2011 r. III SPP 27/11 LEX nr 1106755).

Z tych względów wniosek pełnomocnika pozwanych o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego podlegał oddaleniu.